

[Gert Petersen]

der i sin helhed – og det skal være i en helhed, det skal også omfatte indkomstbeskatningen – kunne sikre en retfærdig byrdefordeling, er totalt forsvundet fra den nye drejebog, som er skrevet. Lønmodtagere, der er i arbejde, må bløde i hvert fald 8.000 kr. årligt som følge af denne plan. De arbejdsløse, efterlønsmodtagerne og sygedagpengemodtagerne kan komme til at bløde 10.000–12.000 kr. årligt. Alle skal samtidig af med meget mere, når de skal bruge DSB, rutebiler, sende børn i daginstitutioner osv.

Heroverfor står generøst et usikkert tilbud om skattelettelse på 1.200 kr. årligt. Jeg kalder det en sølle gulerod, som den faderlige regering holder frem.

Men hvem slipper for at udbetale dyrtidsportioner uanset prisernes himmelflugt? Og hvis ellers operationen med de offentligt ansatte lykkes for regeringen, hvem kan så nøjes med lønstigninger, som givetvis vil ligge langt under prisstigningerne? Det kan erhvervslivets indehavere – de, som vi andre kalder kapitalisterne – som helt og holdent er holdt uden for nedskæringerne. De kan så efter behag bruge gevinsten til investeringer i produktion – det kan de da – eller til køb af statsobligationer eller til spekulationsforretninger på dollarmarkedet, eller hvad der i øvrigt kaster mest af sig. Det blander regeringen sig ikke i.

Aldrig siden anden verdenskrig er der herhjemme skrevet et stykke, der så grelt afslører den fundamentale ulighed og utryghed i det kapitalistiske samfund. Jeg vil nok sige, at det er et virkelig litterært kunstgreb at lade det indlede med prologen om, at vi alle er i samme båd.

Det ulykkelige er bare, at dette drama ikke opføres i teatersalen, det gamle hofteater ovre i de ældre afdelinger af Christiansborg, men her i folketings salen, og at forfatteren ikke er en venstreorienteret rebel som Bert Brecht, men Danmarks statsminister, bistået af sine ministerkolleger og inspireret af hr. Niels Helveg Petersen med hans radikale flok, som hverken er digtere eller venstreorienterede, men tværtimod politiske banebrydere for denne den mest asociale politik i mands minde. Hr. Erhard Jakobsen må undskylde mig, at jeg fratager ham æren. Jeg mener egentlig, at den bør tilkomme hans tidligere radikale modstandere og nuværende radikale venner.

Det er ikke et teaterstykke, det er bitter virkelighed, det her. Ingen vil benægte, at Danmark som andre lande befinder sig i dyb krise. Den fortsatte kolossale arbejdsløshed fortæller herom. Også gældsætningen til udlandet fortæller herom. Socialistisk folkeparti er af den opfattelse, at denne krise ikke kan overvindes uden omkostninger eller dybtgående indgreb. Men regeringens oplæg åbner ikke for de dybtgående indgreb, der er nødvendige, men for andre, der kun gør krisen værre. Og de omkostninger, der pålignes befolkningen, er fordelt med en sådan foragt for de dårligst stillede i vort samfund, at man skal helt tilbage til Madsen-Mygdals tid for at finde en parallel. Madsen-Mygdal var venstrestatsminister fra 1926 til 1929. Det var ham, der foretog så grundige nedskæringer, at det blev sagt om ham, at han skar i levende kød. Det er åbenbart den forskærerkniv, som regeringen, som hr. Anders Andersen – undskyld, som finansministeren har fundet frem her.

Jeg vil ikke frakende regeringen en vis konsekvens, for regeringen bygger på den filosofi, at samfundets trivsel afhænger af kapitalens trivsel. Går det skidt, skyldes det, at kapitalen er syg. Er investeringerne for små, skyldes det, at profitterne er for beskedne. Derfor må man satse alt på at forøge profitterne. Det gør man mest enkelt, siger de i regeringen – ja, de siger de ikke sådan offentligt, men mener det – ved at skære lønandelen ned. Derfor skal den såkaldte automatik, som jo i virkeligheden bare er en beskeden – og jeg siger udtrykkeligt: beskeden – sikring mod prisstigninger, forsvinde, og lønvæksten skal holdes nede under 4 pct. Forringelsen af dagpenge- og efterløns satsene skal tvinge de arbejdsløse til at tage job til en sulteløn og tvinge de syge til at gå på arbejde. Det samme er formålet med genindførelse af karensdagene – eller af den første karensdag; der skal såmænd nok komme flere efter, hvis denne regering ellers får lov til at regere længe, hvad jeg håber den ikke gør – genindførelse af karensdage, som er en rystende skandale og udtryk for den mistænksomhedsideologi, som præger det borgerlige samfund her i Danmark. Med andre ord: det, vi er blevet stillet over for, er i sandhed den rene vare, det er borgerlig klassepolitik i renkultur.